

CASSIOPEIA

Messziról mint a Cassiopeia: fátyolos ködfolt
 csillaghalmazként hunyorogva virrasztlak.
 Sorsom hömpölyög a hallgatag kék óceánok
 lány idegenségében — tündököl újra a szív is,
 dárdás rét füvein elszunnyad hűsen a könnyem:
 szóljak-e most, amikor a fák és a bokrok fényes
 harmata szebben szól remegő szerelmemmel?
 Este ha szentjánosbogarak hajadon cikázhatnak
 jó szemeidben a reménység zöld sugarával,
 azt akarom, hogy boldog légy, ahogyan sohse voltál,
 zengi összhangban az esttel, az elfolyó csönddel,
 versenyt szálljon a hangod a réti rigókkal,
 szép patakok csobogásával, kacagásod a régi
 lány nyomain, ki mögött már összehajoltak
 mind a virágok, az évek és templomi gyertyát
 gyújtva, fölötte a gesztenyék állnak a szélben —
 Azt akarom, hogy a mélybe merülve magadról
 hagyd leperegni az emlékek zivatarját (viliám
 ostora kigyózik vörösen az éji tetőkön)
 ott mélyen valahol tán hajnali béke a bánat
 s téged várnak a tárgyak: a formát még gomolyogva
 Benced a megváltás — ha Te elhagyod veszni ma őket,
 elvész életed is — egynek kell lenned a végig
 nap se ragyog nem is ét ami hűtlenül elhagy:
 azt akarom hogy élj és úgy akarom mint
 semmit még sohasem. De fáj ez a vágy — ó drága
 nézd a tavasz már újra a dombokon árad
 részvétlenül újra rügyeznek az évmilliárdok
 s úgy szeretek közeledben: a testvérem vagy anyám is
 ám a segítség több ennél— tehetetlenül állok
 szégyellem magamat: csak ennyi erőm van? ennyi
 mindaz amit kívánni tudok? egy ember a másik
 embernek? s azután csak a mély belenyugvás:
 nem tehetek semmit...? ó hasztalan álmok —
 hol jársz? azt akarom... jaj mondd mit akartam?
 árad a sorsom... Sírjak-e? Sír-e az Isten
 hogyha a földre hajol s enyhíteni nem tud
 távoli örvények szigorú forgásán a szíve?
 Messziról mint Cassiopeia:fátyolos ködfolt
 csillaghalmazaként szomorúan nézem az arcod.

SZABÓ EDE